

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

โดย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปาริชาติ จันทร์งาม

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

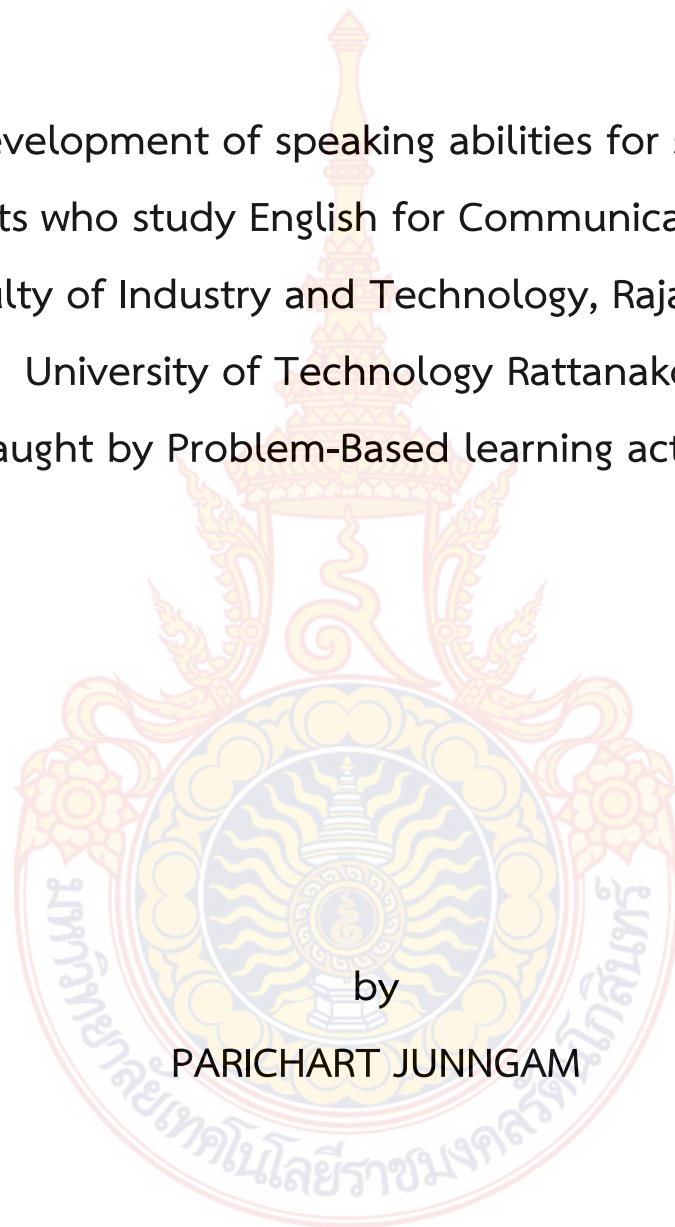
All rights reserved

สนับสนุนงบประมาณโดย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ประจำปีงบประมาณ 2556

The development of speaking abilities for second year
students who study English for Communication course,
faculty of Industry and Technology, Rajamangala
University of Technology Rattanakosin
taught by Problem-Based learning activities,

by

PARICHART JUNNGAM

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Granted by

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Fiscal year 2013

บทคัดย่อ

- รหัสโครงการ** : Lean 005/2556
- ชื่อเรื่อง** : การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
- ผู้วิจัย** : นางสาวปาริชาติ จันทร์งาม

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental research) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และเพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ENL2007) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล โดยกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจงจำนวน 30คน ดำเนินการทดลอง 15 สัปดาห์ ๆ ละ 3 คาบๆ ละ 50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย (\bar{X}), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้เรียนมากกว่าร้อยละ 60 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ระดับค่อนข้างดีขึ้นไป
2. คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาที่สำรวจหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนที่สำรวจก่อนการเรียน

Abstract

Code of project : Lean 005/2555

Project name : The Development of speaking abilities for second year students who study English for Communication course, Faculty of Industry and Technology, Rajamangala University of Technology Rattanakosin taught by Problem-Based learning activities.

Researcher name : Miss Parichart Junngam

The purposes of this study, The Development of speaking abilities for second year students who study English for Communication course, Faculty of Industry and Technology, Rajamangala University of Technology Rattanakosin taught by Problem-Based learning activities were 1) to students' students' speaking ability taught by Problem-Based learning activities 2) to study the students' motivation to learning English grammar using Problem-Based learning activities. The samples consisted of 30 second year students in Mass communication Technology, who was studying the subject of English for communication (ENL 2007) in the first semester during the academic year 2013, selected by purposive sampling. The students studied five lessons within five weeks and 50 minutes per period.

The instruments used for gathering data were lesson plan, a speaking English test, and motivation test

The statistics for data analysis were percentage, mean, and standard deviation.

The findings revealed that:

- 1) More 60 Students' abilities on English was higher than before
- 2) The students' motivation after studied the Problem-Based learning activities was higher before.

E-mail Address : Parichart.jun@rmutr.ac.th

Period of project : October 2012 – September 2013

All rights reserved

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	4
3. สมมติฐานทางการวิจัย.....	4
4. ขอบเขตของการวิจัย.....	4
5. ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
6. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. การจัดเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน.....	6
2. องค์ประกอบของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน.....	8
3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้.....	10
4. บทบาทของนักเรียนและครูในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน.....	10
5. ประโยชน์ของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน.....	12
6. แนวทางการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน.....	13
7. ความหมายของการพูด.....	14

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
8. ระดับความสามารถในการพูด.....	15
9. การพัฒนาทักษะการพูด.....	15
10. กิจกรรมการสอนทักษะการพูด.....	16
11. การวัดและประเมินทักษะการพูด.....	17
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องพูด.....	19
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	21
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	21
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	21
3. วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	24
4. วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
5. การจัดการกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
6. สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
4 ผลการวิจัย	25
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	26
ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	29
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	31
1. การสรุปผลการวิจัย.....	32
2. อภิปรายผล.....	32
3. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	33
บรรณานุกรม	32
ภาคผนวก.....	35
ภาคผนวก ก.....	36
ประวัติผู้วิจัย.....	39

All rights reserved

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แผนการสอนหัวข้อที่ใช้เรียน และกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน.....	23
2 ผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	27
3 ผลการศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	28
4 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนก่อนและหลังการเรียน.....	29
5 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1/2556	36
6 แบบประเมินแรงจูงใจในการเรียน	38

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจน เพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมือง และวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างมีศักยภาพและแสดงให้เห็นถึงความสามารถของนักศึกษาไทยในการใช้ภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนรู้ และการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความพร้อมต่อประชาคมอาเซียน การพัฒนาความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นอันดับแรก คือ ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Student Centered) รองลงมา คือ กระบวนการของปฏิสัมพันธ์ (Process of Interaction) จุดประสงค์ของการใช้ภาษา เนื้อหา สื่อการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือกลำดับชั้น การสอนที่จะเอื้อต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริงซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ จัดให้มีเนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม จัดให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่รู้มาก่อนซึ่งกันและกัน จัดให้มีกิจกรรมร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่มีการซักซ้อมมาก่อน ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยยึดจุดประสงค์ของการสอนเป็นสำคัญจัดให้มีกิจกรรมให้เรียบง่าย ทั้งในด้านการดำเนินงานและเตรียม และจัดให้สอดคล้องกับวิชาที่สอน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 8-9)

การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียนผู้ที่สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว ก็สามารถดำเนินกิจการที่ต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร แม้เขาจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษานั้นได้ก็ตาม ดังนั้นในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับความเข้าใจในการฟังการเรียนการสอนในสมัยก่อนนักเรียนไทยล้มเหลวในทักษะการพูดมากที่สุด ซึ่งนักเรียนสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ อ่านออก เขียนได้ แต่ตลอดระยะเวลา 10 กว่าปี นักเรียนอาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ประโยคเดียว เมื่อถึงเวลาจำเป็นก็จะรู้สึกอึดอัด พูดไม่ออก บางคนเมื่อพบชาวต่างประเทศก็พยายามหลบ ไม่กล้าพูดด้วย เพราะไม่มั่นใจในตนเอง บางทีก็มีความกระดากอายคนไทยด้วยกันเอง แต่ถ้าในด้าน การเขียนและไวยากรณ์แล้วบางคนจะรู้แม่นยำ มีความสามารถยิ่งกว่าเจ้าของภาษาเสียอีก ดังนั้นทักษะการพูดที่ด้อยนี้จึงเป็นจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนา

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning : PBL) เป็นการจัดการเรียนรู้² ที่ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเฝ้าหาความรู้เพื่อแก้ปัญหา โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียนโดยผู้สอนมีส่วนร่วมน้อยที่สุด ซึ่งการเรียนรู้จากปัญหาอาจเป็นสถานการณ์จริง เพื่อให้ให้นักเรียนวิเคราะห์ การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีจุดเด่นหลายประการ เช่น กระตุ้นการเรียนรู้ กระตุ้นความสนใจ พัฒนาการบวนการคิด พัฒนาทักษะการค้นคว้า ซึ่งไม่ว่าจะใช้วิธีการแบบนี้ที่ใดไม่ว่าในห้องเรียน ในที่ พัก เรียนด้วยเว็บไซต์ หรือ ในโรงยิม ผู้เรียนจะได้เรียนด้วยความสนุกสนานและพึงพอใจ แม้ว่าจะเป็น วิธีการที่ยุ่งยากอยู่บ้างก็ตาม เพราะผู้เรียนจะต้องเริ่มต้นเรียนรู้ด้วยการค้นหาปัญหา ใช้ความรู้เดิมเป็น พื้นฐานเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นหนทางแก้ปัญหา ซึ่งอาจทำได้โดยการใช้เครื่องมือ สืบค้นหาสิ่งที่ต้องการทราบเพื่อสร้างแนวทางแก้ปัญหา ผู้เรียนอาจเริ่มต้นการเรียนรู้ ด้วยการสอบถาม ครูผู้สอน เพื่อนนักเรียน การสืบค้นจากห้องสมุด อินเทอร์เน็ต หรือเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ/ทรงคุณวุฒิ ทั่วไป (ผกาภาศ สงวนไทร. 2546: 16)

เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ การประเมินผลให้คะแนนจะประเมินจากผลงานที่ ผู้เรียนนำเสนอเมื่อได้รับมอบหมายให้แก้ปัญหาในแต่ละครั้ง ซึ่งอาจจะกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ เป็นการเรียนรู้แบบกำหนดงาน (Task-Based Learning) ชนิดหนึ่ง Swan&Ellis (1987) ต่างก็เสนอความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ในการเรียนแบบกำหนดงานนั้น งานที่ กำหนดในชั้นเรียนจะต้องเป็นตัวกระตุ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เป็นการสอนที่ระบอบอย่างเด่นชัด ว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร ใช้วิธีการใดในการบรรลุเป้าหมาย งานที่กำหนดนั้นตอบสนองความ ต้องการของผู้เรียน ช่วยกระชับช่องว่างพฤติกรรมก่อนการเรียนและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้ไป ในทางทิศทางเดียวกัน ซึ่ง Nunan (1989, อ้างใน ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง, 2540) ได้มีแนวความคิดที่ สอดคล้องว่า การเรียนแบบกำหนดงานจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนและผู้สอนได้ เนื่องจาก องค์ประกอบของการเรียนแบบกำหนดงาน ประกอบด้วยข้อมูลตัวป้อนที่มาจากของจริงมีจุดมุ่งหมายใน การเรียนอย่างเด่นชัด กำหนดบทบาทของครูและนักเรียนที่ชัดเจน มีการลำดับงานและสถานการณ์ใน การเรียนที่เหมาะสม เป้าหมายหลักของการเรียนคือ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษา จากกิจกรรมที่ฝึกแก้ปัญหาในรูปแบบต่างๆ ที่นอกจากจะทำหายความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังช่วยให้ ผู้เรียนรู้จักการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น มีการเสาะหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลรอบข้าง แล้วจึงนำข้อมูล นั้นมาสร้างเป็นผลงานที่สมบูรณ์ ตามชนิดของงานนั้นๆ

จะเห็นได้ว่าแนวคิดการเรียนการสอน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีความผสมผสานรูปแบบของการ สอนหลายวิธี เช่นการสอนแบบกำหนดงาน การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนแบบร่วมมือ ร่วมใจ ตลอดจนการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา คือมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในการสื่อสารและแสวงหาความรู้ได้อย่างเหมาะสม รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้ได้ในอนาคต

พฤติกรรมอีกด้านหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้จากการเรียนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ คือก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้จนทำให้ประสบความสำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ซึ่ง Hunt, Scott and McCroskey(1978) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจประกอบไปด้วยปัจจัยซึ่งเป็นตัวกำหนดความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกมาทางพฤติกรรมบางอย่าง นอกจากนั้นยังประกอบไปด้วยความต้องการที่ถือได้ว่าเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลกระทำการใดๆเพื่อตอบสนองความต้องการ กล่าวโดยสรุปคือ แรงจูงใจคือองค์ประกอบที่ขับเคลื่อนให้บุคคลให้ใฝ่ในความสำเร็จ

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ถือได้ว่าเป็นกลวิธีในการสอนที่สามารถเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้เรียนจะได้ทำงานที่ท้าทายกับความสามารถของตนเอง รวมถึงมีการมองเห็นถึงคุณค่าประโยชน์ของสิ่งที่ได้รับในการเรียน เพื่อไปประยุกต์ใช้กับหน้าที่การงานในอนาคตอีกด้วย ซึ่ง Fried-Booth (1987, อ้างใน เพชรรัตน์ สุริยา, 2543 หน้า 6) ยังได้เสริมกล่าวว่า การนำเสนอผลงานจากการแก้ปัญหาเป็นภาษาอังกฤษนั้น ทำให้ผู้เรียนสร้างแรงจูงใจในการเรียนของตนเองมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนจะมีการพัฒนาทักษะทางภาษาไปพร้อมๆกันกับการทำผลงาน เพราะการทำผลงานมีการกำหนดสถานการณ์ให้พูดเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร แสวงหาข้อมูลทั้งในและนอกชั้นเรียน มีการทำงานและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะทางภาษาควบคู่กันกับความตนเองการให้ผลงานนั้นสัมฤทธิ์ผล

จากความสำคัญและปัญหาที่พบได้จากการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะในสายช่างอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เนื่องจากอายุและกลัวว่าจะไม่สามารถใช้โครงสร้างภาษาได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว และเพื่อเป็นการสร้างเสริมความมั่นใจ และสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาสายช่างอุตสาหกรรม ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning: PBL) เพื่อให้ให้นักศึกษาสายช่างอุตสาหกรรมที่ต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้เกิดความคิดวิเคราะห์ ความสามัคคีภายในกลุ่ม และก่อให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ

2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. สมมติฐานทางการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานแล้วผู้เรียนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานดีขึ้น

แรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียน

4. ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ENL 2007 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำนวน 1 ห้อง รวม 30 คน โดยใช้การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3. ขอบเขตด้านสถานที่

วิทยาเขตวังไกลกังวล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ซึ่งประเมินจากเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียน และผู้สอนจะช่วยกันกำหนดขึ้น อันได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์ 2) การใช้ไวยากรณ์และรูปประโยค 3) การออกเสียง 4) ความคล่องแคล่วในการพูด 5) เนื้อหาในการพูด ปริมาณของข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาทางการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจริงในการดำรงชีวิตประจำวันและการสื่อสาร โดยผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้แก้ปัญหาที่ได้มาจากการสภาพปัญหาจริง มีการรวบรวมข้อมูล วางแผน

และดำเนินงานเอง ภายในเวลาที่กำหนด และนำเสนอผลงานที่ได้โดยใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
การประเมินผลได้มาจากผลงานที่นำเสนอ รวมถึงการประเมินตนเองให้ตระหนักถึงคุณประโยชน์ของ
แนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ความรู้ในติดต่อสื่อสาร
ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ต่อไป

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ลงทะเบียนเรียน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
รัตนโกสินทร์

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เพื่อเป็นแนวทางในการสอนนักศึกษาให้มีความสามารถในการแก้ปัญหา และสามารถสื่อสาร
ออกมาได้อย่างดี

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังนี้ ดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
2. การพูดภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)

1.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หรือ Problem-Based Learning เป็นแนวคิดที่ Edwin M. Bridges ได้พัฒนามาจากงานด้านการแพทย์ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และมีหน้าที่ในการหาข้อมูลเพื่อนำมาแก้ปัญหา ซึ่งเป็นการพัฒนากระบวนการคิดของนักเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นจุดเริ่มต้น ดังนั้นการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นฐานนี้จึงเป็นการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายสำคัญได้แก่ การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะการคิดวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ได้ผลดีและสามารถนำไปใช้ในอนาคต ทองจันทร์ หงส์ดารมภ์ (2538)

ยุวดี ฤาชา (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544 : 57 ; อ้างอิงมาจาก ยุวดี ฤาชา. 2537 : 57) ให้ความหมายของ การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ว่า หมายถึงวิธีการเรียนการสอนที่ใช้ “ปัญหา” เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะเฝ้าหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาทั้งนี้โดยนักศึกษาเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และรู้จักทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่ม โดยอาจารย์มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องน้อยที่สุด

ไพลิน นุกุลกิจ (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544 : 57 ; อ้างอิงมาจาก ไพลิน นุกุลกิจ. 2539 : 5-12) ให้ความหมายของ การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานว่า หมายถึง วิธีการที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์เป็นจุดเริ่มต้นในการระบุความต้องการ (Need) การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้โดยจะมาจากกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสถานการณ์และสามารถแก้ปัญหาได้

มนสภรณ์ วิฑูรเมธา (2544 : 57) ให้ความหมายของ การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ว่าหมายถึง เทคนิคที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองร่วมกับการทำงานเป็นกลุ่ม อาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้จากความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หมายถึง การ

จัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคที่ใช้ปัญหา/ สถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ร่วมกับการทำงานเป็นกลุ่ม อาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้

Hadgraft and Prpic (2001) ได้ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นการเรียนแบบร่วมมือเพื่อแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งเน้นว่าการเรียนรู้มีความสำคัญกว่าผลที่ได้จากการแก้ปัญหา โดยผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เวลามากเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยเริ่มจากผู้เรียนต้องทำการวิเคราะห์สิ่งที่จำเป็นต้องรู้ การค้นหาคำตอบ การเรียนรู้ซึ่งกันและกัน แล้วจึงสามารถนำความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นไปใช้ในชีวิตจริง และ Hadgraft and Prpic ยังกล่าวถึงเป้าหมายสำคัญในการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ได้แก่ ทักษะการเรียนรู้และการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาแต่ละปัญหาซึ่งเป็นเป้าหมายสุดท้าย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้แต่ละบุคคลและเป็นการสร้างกระบวนการคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาต่างๆอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับ Maclachlan (2001) และยังคงกล่าวเพิ่มเติมว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้แต่ละบุคคล ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดเพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่เป็นตัวปัญหา และเกิดความรู้ความเข้าใจจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นๆ และเป็นการเรียนรู้ที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ที่ไปใช้ในสถานการณ์จริงในอนาคตได้

Marks (2001) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการพัฒนาหลักสูตรและเป็นการแก้ปัญหาคำถามพัฒนาทักษะพื้นฐาน โดยที่ผู้เรียนจะมีบทบาทเป็นผู้แก้ปัญหาเหล่านั้น และเป็นปัญหาที่จะปัญหาที่จะเกิดขึ้นจริงในอนาคต ซึ่งปัญหาเหล่านั้นจะต้องมีข้อมูลเพื่อหาวิธีการแก้ไขได้ และ John ได้เพิ่มเติมว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานก็เหมือนกับมีกระบวนการแก้ปัญหาอยู่ในตัวเอง ดังนั้นนักเรียนสามารถทำความเข้าใจปัญหานั้นได้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ที่ทุกคนมีอยู่ และ Barrows and Kelson (1995) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานว่าเป็นทั้งหลักสูตรและวิธีการสอนที่ประกอบด้วยทางเลือกปัญหาที่ทำให้เกิดการเรียนรู้จากการคิดวิเคราะห์จนเกิดความสามารถในการแก้ปัญหา สร้างกลวิธีทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเสริมสร้างทักษะการทำงานกลุ่ม การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อแก้ปัญหาที่ทำทลายความสามารถที่ผู้เรียนจะเผชิญในอนาคต และ Kelson ยังเพิ่มเติมอีกว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวผู้เรียน โดยใช้ปัญหาเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ แต่ก่อนที่จะเกิดการเรียนรู้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ข้อมูลใหม่ๆ ก่อนที่จะลงมือแก้ปัญหาเหล่านั้นได้

1.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน

Bridges (1992, p.21-22) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานไว้ดังนี้

1. การแนะนำข้อมูล (Introduction) เป็นการแนะนำให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นและนำมาเรียนรู้

2. ปัญหา (Problem) เป็นการให้สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนที่คาดว่าจะพบในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนส่วนใหญ่ ซึ่งปัญหาอาจมีความซับซ้อนแตกต่างกันไป
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ (Learning objectives) เป็นเป้าหมายในแต่ละบทเรียน ประกอบด้วยทักษะความรู้ที่ต้องฝึกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้
4. แหล่งข้อมูล (Resources) เป็นตำรา บทความ วิดีโอ ผู้เชี่ยวชาญ แบบฝึกหัดและสื่อต่างๆที่เป็นแหล่งข้อมูล ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การเรียนรู้และปัญหา นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมให้หาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนเพื่อให้เป็นข้อมูลประกอบการแก้ปัญหาของนักเรียน
5. การกำหนดผลลัพธ์ที่คาดหวัง (Product specification) เป็นการกำหนดผลงานของนักเรียนจากการแก้ปัญหา ซึ่งอาจเป็นรายงาน การสรุปความ หรือชิ้นงานที่นักเรียนผลิตออกมา
6. คำถามนำทาง (Guiding question) เป็นการให้คำถามเพื่อนำทางให้นักเรียนได้ตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหา
7. การนำเสนอและคำแนะนำ (Talk back or assessment exercise) เป็นการให้โอกาสนักเรียนนำเสนอความคิดเห็น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสะท้อนความคิดของตนเองในสิ่งที่ได้รับจากการเรียน
8. ข้อบังคับเรื่องเวลา (Time constraint) เป็นการกำหนดเวลาให้นักเรียนทำงานให้เสร็จและมีประสิทธิภาพตามเวลาที่กำหนดให้เรียนรู้

นอกจากนี้ Barrett (2005) ได้กล่าวถึงปัญหา ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน โดยปัญหาอาจเกี่ยวกับการหาวิธีการที่ดีกว่าเพื่อทำบางสิ่ง การหาวิธีการสร้างหรือออกแบบบางสิ่ง การหาวิธีแก้ปัญหาคือเป็นสิ่งท้าทาย เป็นปรากฏการณ์ เป็นแนวคิดที่ซับซ้อน เป็นประเด็นถกเถียง ซึ่งในแต่ละปัญหาอาจใช้ระยะเวลาในการศึกษาที่แตกต่างกัน เช่น ในไม่กี่คาบเรียน หรือนานเป็นสัปดาห์ เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาควรสะท้อนปัญหาในชีวิตจริง ซึ่งผู้สอนอาจนำเสนอได้ในหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ บทสนทนาบทความ หนังสือพิมพ์ จดหมาย วิดีโอ ภาพ โปสเตอร์ หรือแม้แต่สิ่งของ

ในการสร้างปัญหาที่ดีนั้น Stepien and Gallagher (1993) ได้กล่าวถึงปัญหาโดยอธิบายว่าการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานว่าเป็นกลวิธีที่สร้างจากปัญหาที่อยู่รอบตัวนักเรียนและมีสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน ได้แก่ ปัญหาจะต้องเป็นตัวนำทางให้นักเรียนสามารถตัดสินใจและหาทางแก้ปัญหานั้นได้ ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของปัญหา ซึ่งควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นปัญหาที่นักเรียนสามารถค้นหาคำตอบได้
2. มีคำถามนำทางนักเรียนเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาได้
3. เป็นปัญหาที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างถาวร
4. สามารถหาคำตอบที่สมเหตุสมผลได้หลายทางและมีคำตอบมากกว่าหนึ่งคำตอบ

5. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความต้องการอยากเรียนรู้เพื่อค้นหาคำตอบ
6. ทำให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ
7. สามารถนำทางนักเรียนให้มีความรู้เกี่ยวกับวิชาอื่น ๆ

นอกจากนี้ Duch (2001) กล่าวถึงลักษณะของปัญหาที่ดีไว้ดังนี้

1. อยู่ในความสนใจของนักเรียนและสามารถจูงใจให้นักเรียนต้องการสำรวจหาความเข้าใจในปัญหานั้นได้อย่างลึกซึ้ง โดยต้องเชื่อมโยงกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริง
2. ทำให้นักเรียนตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บนรากฐานของความเป็นจริงและจากข้อมูลที่สามารถหาได้ด้วยความเป็นเหตุเป็นผล นอกจากนี้ลักษณะของปัญหาที่ดีคือ ต้องการให้นักเรียนรู้ถึงขั้นตอนที่จะแก้ปัญหอย่างชัดเจน มีสมมติฐานที่เป็นเหตุเป็นผล รวมถึงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้โดยไม่ลำบากนัก
3. ความยาวและความซับซ้อนของปัญหาจะถูกควบคุมเพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการแบ่งงานและวิธีการแก้ปัญหา ดังนั้นการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่มจากสมาชิกทุกคนจึงเป็นสิ่งสำคัญ
4. คำถามเริ่มแรกควรเป็นลักษณะเปิดกว้าง (Open-ended question) ไม่มีการจำกัดว่าคำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว สามารถทำให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ได้ และอาจทำให้เกิดการโต้แย้ง อภิปรายขึ้นได้ เพื่อดึงเอาความคิดที่หลากหลายของนักเรียนออกมา
5. จุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาที่เรียนควรจะรวมอยู่ในปัญหานั้น ๆ จึงสรุปได้ว่า ลักษณะปัญหาที่ดีนั้นจะทำให้นักเรียนคิด เข้าใจปัญหาที่จะแก้ไขได้อย่างลึกซึ้ง รวมถึงนักเรียนจะมีความเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้นเมื่อทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนมีความคิดในเชิงวิเคราะห์ที่สูงขึ้นอีกด้วย

1.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 กำหนดปัญหา จัดสถานการณ์ต่างๆกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมองเห็นปัญหา สามารถกำหนดสิ่งที่เป็นปัญหาที่ผู้เรียนอยากรู้ อยากเรียนเกิดความสนใจที่จะค้นหาคำตอบ

ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจกับปัญหา ปัญหาที่ต้องการเรียนรู้ ต้องสามารถอธิบายสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาได้

ขั้นที่ 3 ดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองด้วยวิธีการหลากหลาย

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์ความรู้ ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ค้นคว้ามารวมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นที่ 5 สรุปและประเมินค่าหาคำตอบ ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม สรุปผลงานของกลุ่มตนเอง และประเมินผลงานว่าข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้ามีความเหมาะสม หรือไม่เพียงใด โดยพยายามตรวจสอบแนวคิดภายในกลุ่มของตนเองอย่างอิสระ ทุกกลุ่มช่วยกันสรุปองค์ความรู้ ในภาพรวมของปัญหาอีกครั้ง

ขั้นที่ 6 นำเสนอและประเมินผลงาน ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้มาจัดระบบองค์ความรู้ และนำเสนอเป็นผลงานในรูปแบบที่หลากหลาย ผู้เรียนทุกกลุ่ม ทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ร่วมกันประเมินผลงาน

1.4 บทบาทของนักเรียนและครูในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

Marks (2001) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอน นักเรียน และบทบาทของปัญหาตามลำดับดังนี้

บทบาทของผู้สอน

1. เปรียบเสมือนกับผู้ฝึกสอน (Coach)
2. เป็นผู้ถามคำถามเพื่อนำไปสู่กระบวนการคิด
3. เป็นผู้ควบคุมการเรียนการสอน
4. เป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดทักษะการคิด

บทบาทของนักเรียน

1. เปรียบเสมือนกับผู้แก้ปัญหา (Active problem solver)
2. เป็นผู้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการเรียนการสอน
3. เป็นผู้ค้นคว้าหาคำตอบ
4. เป็นผู้สร้างองค์ความรู้

บทบาทของปัญหา

1. ปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทายและเป็นแรงจูงใจ (Initial challenge and motivation)
2. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดทักษะการแก้ปัญหาและเหมาะสมกับสภาวะการเรียนรู้

ของนักเรียน

Pross (2002) ได้กล่าวถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เรียนและผู้สอนตามทักษะต่างๆ

ดังนี้

ด้านการสื่อสาร

1. ใช้คำพูดสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจได้
2. สามารถใช้คำถามปลายเปิดเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาได้
3. พยายามทำความเข้าใจในประเด็นปัญหา
4. สามารถควบคุมและแสดงความรู้สึกต่อสถานการณ์ต่างๆได้อย่างเหมาะสม
5. สามารถระบุข้อข้องใจที่เกี่ยวข้องกับปัญหากับสมาชิกภายในกลุ่มได้
6. เข้าใจและตอบสนองท่าทีของสมาชิกภายในกลุ่มได้

ด้านความรับผิดชอบ

1. ตรงเวลา
2. ปฏิบัติงานได้เสร็จตรงเวลาที่กำหนด

3. กล่าวสรุปงานที่มอบหมาย
4. อธิบายจุดดีและด้อยของสมาชิกภายในกลุ่มในการเสนอรายละเอียด
5. เจราจาทางเลือกที่ดีที่สุด เมื่อไม่สามารถหาคำตอบที่เอกฉันท์ได้

ด้านความตระหนักและการประเมินตนเอง

1. พยายามทำความเข้าใจและแสวงหาความรู้ในข้อมูลเพื่อนำมาซึ่งการแก้ปัญหา
2. สามารถระบุจุดเด่นและจุดด้อยของทางออกสำหรับปัญหานั้นๆ
3. รับผิดชอบผลการประเมินเป็นแง่ลบ โดยไม่กล่าวโทษผู้อื่น
4. ยอมรับฟังการประเมินแล้วนำไปปรับในครั้งต่อไป

หน้าที่และความรับผิดชอบของครูผู้สอน ด้านความรู้

1. เข้าใจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และภาพรวมของการสอนที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน
2. มีความรู้ในบทบาทของผู้เรียน แหล่งค้นคว้าข้อมูล และเข้าใจหลักการของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยสามารถนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. มีความรู้ในขั้นตอนการสอน แบบใช้ปัญหาเป็นพื้นฐาน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบ PBL กระบวนการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์
4. เข้าใจหลักการพื้นฐาน และกระบวนการประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งประเมินกลุ่มรายคู่และรายบุคคล

1.5 ประโยชน์ของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน

ประโยชน์ของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ในการเรียนแบบดั้งเดิม นักเรียนส่วนใหญ่มักถูกเน้นให้ท่องจำและบอกจดในห้องเรียนมากกว่าการลงมือปฏิบัติจริง (Vernon & Blake, 1993) แต่ในการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานนั้น จะมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นหรือมีโอกาสเกิดขึ้นในชีวิตจริง โดยให้นักเรียนลงมือแก้ไขปัญหาจริง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful learning)
2. นักเรียนมีการนำพาตนเองในการเรียนรู้และมีความรับผิดชอบในการเรียนเพิ่มขึ้น เมื่อเกิดปัญหาขึ้น นักเรียนจำเป็นต้องหาข้อมูลด้วยตนเองเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา (Aspy & Quimby, 1993) โดยการใช้ข้อมูลจากวารสาร สารสนเทศ รวมถึงการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งในขั้นตอนนี้ จะทำให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีความชำนาญในการหาข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นด้วย
3. การเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เกิดมากขึ้นและมีการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ มากขึ้นด้วย (Albanese & Mitchell, 1993) ซึ่งการเรียนในบริบทของความเป็นจริงจะทำให้การเรียนเป็นไปอย่างลึกซึ้ง คงทน และช่วยเพิ่มทักษะการถ่ายโอนความรู้จากห้องเรียนไปสู่การทำงานได้ (Gallagher, Stepien, & Rosenthal, 1992) ซึ่งความสามารถในการถ่ายโอน (Transferability) จะเพิ่มขึ้นเนื่องจากนักเรียนสามารถฝึกฝนความรู้และทักษะในการปฏิบัติจริง

และยังทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการที่ดีขึ้นเมื่อต้องนำความรู้และทักษะที่ได้เรียนมาไปใช้ในการทำงานจริง (Bridges, 1992)

4. การรู้จักการทำงานเป็นทีมและมีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น เนื่องจากในอนาคตนักเรียนต้องทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญของชีวิต (Bernstein et al., 1995; Pincus, 1995; Vernon, 1995) ซึ่งในการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานนั้น นักเรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการประเมินเพื่อนร่วมกลุ่ม รวมถึงการช่วยกันแสดงผลงานอภิปราย (Delafuente, Munyer, Angaran, & Doering, 1994)

5. นักเรียนจะมีทัศนคติในการจงใจตนเองเพิ่มขึ้น จากผลการสำรวจของนักวิจัยหลายท่านพบว่า นักเรียนโดยทั่วไปชอบการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานและมีอัตราการเข้าชั้นเรียนสูงมากกว่าการเรียนแบบปกติ (Vernon & Blake, 1993) ซึ่งนักเรียนคิดว่าการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานเป็นวิธีการที่น่าสนใจ สนุกสนาน และกระตุ้นให้นักเรียนมีความยืดหยุ่นในการเรียนมากกว่าเนื่องจากสภาพของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานจะไม่มีการบังคับ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนได้อย่างเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งทัศนคติของนักเรียนนี้ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น (Vernon, 1995)

6. ความสัมพันธ์ของผู้สอนกับนักเรียนในการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานนั้น ผู้สอนจะเป็นผู้แนะแนวทางนักเรียน และเมื่อผู้สอนทราบถึงความต้องการหรือความสนใจของนักเรียนแล้วปัญหาที่นำมาให้นักเรียนแก้ไขจะกลายเป็นแรงจูงใจที่ดีในการเพิ่มบรรยากาศการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน และทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้ที่จะนำพาตัวเองในการเรียนและมีทักษะในการแก้ปัญหา (Vernon, 1995) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทางด้านความคิดของนักเรียน (Albanese & Mitchell, 1993)

7. ระดับในการเรียนรู้ของนักเรียนจะเพิ่มขึ้น ซึ่งนักเรียนจะมีการพัฒนาความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นตามลำดับขั้นตอนการเรียน เริ่มจากการนำความรู้เก่ามาใช้ การเรียนรู้ในบริบทที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่จะเกิดในอนาคต การเรียนรู้ที่จะหาข้อมูลเพื่อนำมาประกอบการแก้ไขปัญหาให้ดีที่สุด (Bridges & Hallinger, 1991) นักเรียนจะมีการพัฒนาระบบในการคิด การเข้าใจ และการนำความรู้กลับมาใช้ได้เนื่องจากเนื้อหาที่เรียนอยู่ในบริบทที่เคยเรียนมาแล้ว ทั้งการให้คำนิยาม ข้อมูล ทฤษฎีความสัมพันธ์ และหลักการต่าง ๆ (Mandin, Harasym, & Watanabe, 1995)

จากประโยชน์ของการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานที่กล่าวข้างต้น การเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานจึงเป็นแนวคิดในการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตหลายประการ ทั้งทักษะในการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการนำพาตนเองในการเรียนรู้ ทักษะในการรับผิดชอบ รวมถึงการพัฒนาระบบในการคิดอย่างมีขั้นตอน

1.6 แนวทางการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานในการเรียนภาษา

ตามแนวคิดการสร้างสรรค้ความรู้ (Constructivist view) เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมทางภาษาหลาย ๆ อย่างที่พบได้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการเรียนรู้จากกฎของภาษา Short, Harste, & Burke, 1996) ซึ่งการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานสามารถนำมาเข้าร่วมกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาในโลกแห่งความเป็นจริงได้ โดยที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ผู้สอนจะใช้ปัญหาที่ไม่มีโครงสร้าง (Ill-structured problem) เพื่อให้ นักเรียนแก้ไขในรูปแบบต่าง ๆ โดยไม่มีคำตอบตายตัวเพียงคำตอบเดียว และจะต้องสอดคล้องกับปัญหาจริงที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง (Spiro et al. & Perkins, 1991) ในระหว่างการแก้ปัญหานั้น นักเรียนจะต้องค้นหาแหล่งข้อมูลด้วยตนเองและจัดการกับข้อมูลเหล่านั้นด้วยความช่วยเหลือของสมาชิกภายในกลุ่ม ในช่วงค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อประกอบการหาคำตอบนี้ นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร ส่งข้อมูล แสดงความคิดเห็น และพูดคุยเกี่ยวกับปัญหานั้น ซึ่งการปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนนี้จะทำให้ นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น ทั้งยังได้พัฒนาคำศัพท์เรียนรู้ทบทวนไวยากรณ์ และความเหมาะสมในการใช้ภาษาทางสังคมด้วย กล่าวคือ นักเรียนจะสร้างความเข้าใจในภาษาที่ใช้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้

ในการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานนั้น นักเรียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการเรียนของตนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานนี้จะอยู่บนพื้นฐานของปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งปัญหาจะกระตุ้นให้นักเรียนมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นในด้านการรวบรวมข้อมูล การจัดเก็บข้อมูล และการเรียกข้อมูลนั้นกลับมาใช้เมื่อต้องประสบปัญหานั้นจริงในอนาคต การเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานจึงทำทนายให้นักเรียนพัฒนาทักษะการแก้ไขปัญหาให้มีประสิทธิภาพและมีทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพิ่มขึ้นอีกด้วย ในขณะที่ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้แนะแนวทางในการคิดเท่านั้น (Barrows, 1992; Duffy & Savery, 1994, p. 12) คำถามที่ผู้สอนมักใช้ถามนักเรียน ได้แก่ ทำไม คุณหมายความว่าอย่างไร และคุณรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งนี้ถูกต้อง (Savery, Duffy, & Cunningham, 1997) ซึ่งจุดประสงค์ของคำถามเหล่านี้ คือ การช่วยให้นักเรียนพิจารณาอย่างรอบคอบเกี่ยวกับการให้เหตุผลในแต่ละขั้นของการค้นหาข้อมูล และผู้สอนในฐานะผู้แนะแนวทางจะต้องสร้างปัญหาที่มีแหล่งข้อมูลให้ค้นคว้าเพื่อคิดหาคำตอบได้อีกด้วย

2. การพูดภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการพูด

นักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ดังนี้

ฟินอคคิโอโร และบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit 1983: 140 กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่จะพูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการ

พูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งความไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นปฏิกิริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกาย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้า ท่าทาง เป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจึงจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่ง และในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์ หรือไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้ กล่าวไว้ว่า ทักษะการฟังและการพูด เป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Byrne 1987: 8-9)

สกอตต์ (Scott 1981: 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป คือ ผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด และมีความหมายแบบใด รวมไปถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2534:128) ให้ความหมายของการพูด ว่าเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการหรือให้ความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักภาษาศิลป์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องสามารถใช้เสียง และถ้อยคำที่มีความถูกต้อง อีกทั้งสามารถใช้ภาษาท่าทางให้สอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์หรือเจตนาในการพูดโดยใช้คำพูดที่เหมาะสมกับเหตุการณ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นๆ ดังนั้น ในการพัฒนาทักษะการพูดนั้น การสอนและกิจกรรมการสอนจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสนับสนุน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเพียงพอ

2.2 ระดับความสามารถในการพูด

Valette, R.M.&Disick, (1972, pp. 152-153) แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นกลไก ผู้เรียนสามารถเลียนแบบเสียงตามแบบเจ้าของภาษาได้ ตลอดจนสามารถท่องจำคำ ประโยค ข้อความ บทสนทนา โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือข้อความเหล่านั้น
2. ชั้นความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาอย่างเข้าใจ ความหมาย
3. ชั้นถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคใหม่ๆ โดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วได้อย่างถูกต้อง
4. ชั้นสื่อสาร ผู้เรียนสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่ว
5. ชั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำ น้ำเสียงและสำนวนเหมาะสมกับ

สถานการณ์

ปัจจุบันนี้ จุดมุ่งหมายในการสอนภาษาต่างประเทศ ได้เน้นถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น การเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคม การใช้ภาษาที่เหมาะสมรวมถึงเข้าใจในวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้นๆ คือสิ่งที่สำคัญในการสื่อสาร การใช้กิจกรรมกลุ่ม การใช้สถานการณ์จำลอง ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ช่วยกันแก้ไขปัญหา คือ กิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น (Finocchiaro, 1982, pp2-3)

2.3 การพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะการพูด เบิร์น (Byrne 1986: 10-11) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกนักเรียน 2 อย่างคือ

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษาได้แก่ เสียง และรูปแบบไวยากรณ์ซึ่งรวมถึงคำศัพท์
2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องของความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับของการเรียนในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว

การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจ สำหรับผู้เรียน สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงคือ

1. พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขา กำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลา โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ เป็นครั้งคราว เช่น เกม หรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากขนาดไหน
2. ในการฝึกแบบควบคุมนั้น ผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมผู้เรียนได้รับการพอใจอยู่เสมอ เมื่อพวกเขาพบว่าสามารถทำในสิ่งที่ใช้ภาษาได้พวกเขาจะหมดกำลังใจเมื่อล้มเหลว
3. แสดงให้ผู้เรียนรู้ว่าจะได้สิ่งทีพวกเขา รู้เพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ เพราะไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง

2.4 กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525 : 89) ได้แบ่งการสอนทักษะการพูดเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับเตรียมตัว สอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่าง ส่วนมากได้แก่การเลียนแบบประโยคที่ถูกต้องจากครู หรือจากเทปบันทึกเสียง และท่องจำประโยคพื้นฐานต่าง ๆ
2. ระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนสามารถจำคำ และประโยคได้พอสมควรแล้วจะสามารถพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การสอนพูดแบบนี้

มักจะจัดบทเรียนเป็นบทสนทนาหรือการเล่าเรื่อง การสอนอาจจะแบ่งออกเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ตามระดับจากง่ายไปหายาก ตัวอย่าง

- ก. ฝึกให้ตั้งคำถาม
- ข. ฝึกบทสนทนา
- ค. ฝึกให้เล่าเรื่อง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 168) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

จากแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ควรฝึกทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยที่นักเรียนใช้ภาษาในการสนทนา หรือตามสถานการณ์ตัวอย่าง จะทำให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

2.5 การวัดและประเมินทักษะการพูด

การวัดทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 214-215) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูด ดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

4. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่
5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อเพราะผู้เรียนอาจคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็ได้
6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุด จากผู้สัมภาษณ์ แล้วจดบันทึก
7. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาหัวข้อให้ได้มากที่สุด จากผู้สัมภาษณ์ แล้วจดบันทึกไว้

ดวงเดือน แสงชัย (2533 : 96) ให้นิยามว่า การวัดผลการพูดว่า การวัดผลการพูดอาจทำควบคู่ไปกับการวัดผลการฟังก็ได้ คือรวมเป็น Oral Test แต่บางครั้งอาจวัดผลการพูดเพียงอย่างเดียว การวัดผลการพูดและการฟังนี้ ถ้าพยายามจัดให้ออกมาเป็นแบบ Communication ได้ก็จะเหมาะสมมาก เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารเบื้องต้น สำหรับระดับประถมควรวัดผลในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เช่น

1. สามารถสนทนาทักทายได้ ถามชื่อได้
2. ตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆ ได้
3. ปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้อย่างถูกต้องและออกคำสั่งได้
4. พูดประโยคที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้
5. ดูรูปภาพแล้วตั้งคำถาม หรือบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้ ขณะสอบพูด

ควรสังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สำเนียงที่ถูกต้องและความคล่องแคล่วในการพูดด้วย การให้คะแนนไม่ควรเป็น 0 เว้นแต่จะไม่พูดเอาเสียเลย หรือพูดผิดจนหมดจนฟังไม่รู้เรื่อง ครูควรให้คะแนนเป็นระดับตามความถูกต้องคล่องแคล่ว เช่น 3-2-1-0 เป็นต้น

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สามารถทำได้หลายลักษณะ ส่วนใหญ่มักนิยมให้ตอบคำถามจากภาพ บรรยาย หรือเล่าตรงๆ ซึ่งมักจะใช้ภาพประกอบเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถพูดได้ง่ายขึ้น ในการทดสอบการพูด ถ้าใช้วิธีการบันทึกเสียงด้วยจะช่วยให้การตรวจให้คะแนนมีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้น และสามารถให้ทดสอบนักเรียนจำนวนมากๆ ได้ด้วย

การประเมินทักษะพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 78-81) ให้นิยามการทดสอบทักษะการพูดว่าการทดสอบทักษะพูดได้ถูกจัดแบ่งออกเป็นลักษณะย่อยของการพูด เช่น การออกเสียงคำ การลงเสียงหนักเบาในคำ การใช้เสียงขึ้นลงของประโยคมาสู่การวัดแบบรวมที่เน้นการพูดตามสถานการณ์ที่สมจริงและมีการสอบสวนสัมภาษณ์กันมาก ผู้เรียนได้ฝึกฟังข้อความที่เป็นภาษาพูดที่แท้จริงไม่ใช่นำเอาภาษาเขียนมาพูด การทดสอบทักษะพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าการใช้การพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมความหมายที่ผู้พูดประสงค์จะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ปฏิสัมพันธ์จะมีความสำคัญในตอนเริ่มพูด

ควรสร้างสัมพันธภาพอันดีงามกับผู้ฟัง นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร ยังได้แบ่งรูปแบบการพูดที่สามารถทดสอบได้มี 3 ประเภท คือ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่นการกล่าวรายงาน การอภิปรายการเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่งการกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูนักเรียนหรือผู้ถูกสัมภาษณ์ซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตน

3. การอภิปรายหรือการโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้าและที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารของตนเอง และการแก้ข้อกล่าวหาโต้แย้งประเด็นหรือสนับสนุนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอของผู้อื่น เนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงทีวาจา ความชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ น้ำเสียง ประกอบกับการใช้ภาษาการประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลงการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่

4. ใจความสำคัญของการพูด

5. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผลหรือการขมวดท้ายการพูด

6. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเหมาะสม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยภายในประเทศ

อรรวรรณ เศรษฐเสถียร (2538) ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน เพื่อเพิ่มความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ และความคิดเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคที่ยึดการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานซึ่งได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับนักศึกษาช่างไฟฟ้า ามีประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ และพบว่าความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความคิดเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาเพิ่มสูงขึ้น

พัชรากรานต์ อินทะนาค (2546) ศึกษาความสามารถทางการพูดและแรงจูงใจในการเรียนจากการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาวิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ระดับค่อนข้างดี และมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ชฎาภิรมย์ ปรีเปรมวัฒนา (2548) ศึกษาการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการแก้ปัญหาทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าหลังการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐาน นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น และมีความสามารถในการแก้ปัญหาทางการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง

จริยานันท์ ฉันทะ(2555) ศึกษาการพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานด้านอาชีพเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ในเกณฑ์พอใช้

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Bransford et al. (1989) ศึกษาการนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในชีวิตจริงของนักศึกษามหาวิทยาลัยภายใต้กระบวนการแก้ปัญหา พบว่านักศึกษาที่ได้รับข้อมูลโดยการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานมีแนวโน้มที่จะใช้ข้อมูลที่ได้เรียนมาในการวางแผนปฏิบัติงานต่าง ๆ อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติโดยใช้ข้อมูลเดียวกัน

Limerick, Clarke, and Daws (1999) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานกับนักศึกษาปริญญาเอกชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ ของ Queensland University of Technology เพื่อศึกษาความเป็นผู้นำทางการศึกษา โดยให้นักศึกษาเรียนร่วมกันเพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาเป็นทีมตั้งแต่เริ่มเรียนในชั้นปีที่ 1 โดยมีการเปรียบเทียบกับนักศึกษาปริญญาเอกอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการสอนแบบปกติ ซึ่งสรุปผลได้ว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานจะมีความสามารถในการหาตนเองทางการเรียนรู้ มีความสามารถในการคิด การตัดสินใจด้วยตนเอง มีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีกว่านักศึกษากลุ่มที่เรียนแบบปกติ

Kim (2006) ศึกษาการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นฐานในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรเอกการจัดการ พบว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น

All rights reserved

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน” มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ จากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ENL 2007 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ตัวแปรตาม ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ, แรงจูงใจในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษา

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน ได้แก่ แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 สสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษที่มักเกิดขึ้น ซึ่งปัญหาสำคัญๆ ที่นักศึกษาพบ มี 5 อันดับ ได้แก่ 1.) การใช้คำศัพท์ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ 2.) การใช้ไวยากรณ์และรูปประโยคที่ใช้ในการสื่อสารความหมาย 3.) ปัญหาการออกเสียง 4.) ความคล่องแคล่วในการพูด

5.) ปัญหาในด้านเนื้อหาในการพูด ปริมาณของข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนทางด้านเนื้อหาหลักๆที่นักศึกษาคิดว่ามีปัญหาในการสื่อสาร คือ 1.) การเชิญชวน 2.) การนัดหมายทางธุรกิจ 3.) การถามและบอกทิศทาง 4.) การใช้โทรศัพท์ 5.) การแสดงความคิดเห็น

เมื่อดูจากบริบทจากปัญหาที่เกิดขึ้น สามารถนำมากำหนดเค้าโครงในการสร้างแผนการสอน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ โดยจะเน้นถึง 5 ประเด็นปัญหาที่นักศึกษาพบในการพูด ภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่ถูกต้องโดยจะสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 2) การใช้ไวยากรณ์และรูปประโยคที่ใช้ในการสื่อสารความหมายชัดเจน เข้าใจง่าย 3) การออกเสียง การใช้จังหวะในการพูด โดยจะต้องพูดสื่อสารได้อย่างชัดเจน 4) ความคล่องแคล่วในการพูด พูดได้อย่างธรรมชาติ 5) ปัญหาในด้านเนื้อหาในการพูด ปริมาณของข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารอย่างตรงประเด็น รัดกุม มีการเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่ดี และมีรายละเอียดสนับสนุนเรื่องที่พูดได้อย่างเหมาะสม

เนื้อหาที่จะนำไปประกอบการสร้างแผนการสอนจะครอบคลุมถึง 1) การเชิญชวน 2) การนัดหมายทางธุรกิจ 3) การถามและบอกทิศทาง 4) การใช้โทรศัพท์ 5) การแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ในแต่ละคาบเรียน ผู้วิจัยยังได้นำหน้าที่ของภาษาที่สำคัญต่างๆ สอดแทรกเข้าไปในแผนการสอนด้วยเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่นำไปใช้ในการแก้ปัญหามากขึ้น

1.2 สร้างแผนการสอน ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนโดยนำข้อมูลที่ได้สรุปจากการสำรวจปัญหาของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษ มาผนวกเข้ากับจุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ENL 2007 English for Communication) โดยการศึกษาคำอธิบายรายวิชา และสร้างแผนการสอนจำนวน 1 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการสอน จำนวน 15 คาบ คาบละ 50 นาที สำหรับขั้นตอนในการสอนประกอบไปด้วย

1. ชี้แนะเสนอปัญหา เป็นขั้นตอนของการแนะนำผู้เรียนให้ทราบถึงแนวคิดและกลวิธีในการเรียน รวมถึงทราบกรณีปัญหาที่จะต้องรวมกันแก้ไขเมื่อเรียนเสร็จในแต่ละแผน

2. ชั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องค้นหาข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ร่วมกันระดมสมองหาทางเลือกอภิปรายโต้แย้ง และช่วยกันหาทางออกที่ดีที่สุดที่จะนำไปแก้ไขปัญหาดังต่อไป

3. ชั้นฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหา เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องสร้างผลงาน เพื่อพุดนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ได้ร่วมกันอภิปรายและสรุปมาแล้ว

4. ชั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาลงมือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องมีการถ่ายโอนความรู้ที่ได้ศึกษามา นำไปแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ใหม่ที่มีเค้าโครงคล้ายปัญหาเดิม แต่มีความแตกต่างในการนำเสนอผลงาน

โดยในแผนการสอนมีรายละเอียด มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง คำศัพท์ที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แผนการสอนหัวข้อที่ใช้เรียน และกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ลำดับที่	หน่วยเรียน/หัวข้อการสอน	คาบ	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
1	Unit 1: Making invitation Problem: If you want to invite someone to join your party, what will you do?	3	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหามาจริง
2	Unit 2: Making appointment Problem: If you want to make an appointment with someone, what will you do?	3	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหามาจริง
3	Unit 3: Giving direction Problem: If you face some visitors who lost their way, what will you do to direct them to their places.	3	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหามาจริง
4	Unit 4: making phone call Problem: If you work as a operator of the famous company, what will you talk with the business who wants to contact your business		นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหามาจริง
5	Unit 6: Giving opinion Problem: if you have to share your idea with your friend		นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

	about the useful of facebook, what will you say?	-ชั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ชั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง
--	---	---

5. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นเกณฑ์ที่ผู้วิจัยและผู้เรียนได้สร้างร่วมกัน โดยประเมินจาก 5 เรื่องดังต่อไปนี้ 1) การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ 2) การออกเสียง และการใช้จังหวะในการพูด 3) ความคล่องแคล่วในการพูด 4) การใช้ภาษาท่าทางในการพูด และความพยายามในการสื่อความหมาย และ 5) เนื้อหาในการพูด และปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ และได้แบ่งระดับคะแนนความสามารถเต็ม 10 คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ดีมาก (9-10) ดี (7-8) ปานกลาง (5-6) พอใช้ (3-4) และควรปรับปรุง (1-2) เพื่อวัดความสามารถในการพูดเป็นรายบุคคล มีการให้คะแนนตามระดับความสามารถ 5 หัวข้อ มีคะแนนรวมเท่ากับ 50 คะแนน ด้วยเหตุที่ประชากรในการวิจัยครั้งนี้มีระดับความสามารถด้านการพูดที่แตกต่างกัน วิจัยกำหนดเกณฑ์ตัดสินว่า ผู้เรียนจะต้องมีคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างดี คือได้ร้อยละ 60 หรือได้คะแนน 30 คะแนนขึ้นไป เป็นจำนวนร้อยละ 60 ของผู้เรียนทั้งหมด 18 คน จากผู้เรียนทั้งหมด 30 คน จึงจะผ่านเกณฑ์การตัดสินว่าผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูด และการแก้ไขปัญหา

6. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้แผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว ทำการวิจัยเพียง 1 ห้องเรียน มีนักศึกษาจำนวน 30 คน โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยพิจารณาจากคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามากกว่าร้อยละ 60 จะต้องผ่านเกณฑ์ค่อนข้างดี คือมีคะแนน 30 คะแนน ขึ้นไป จากจำนวนผู้เรียนทั้งหมด จึงจะผ่านเกณฑ์ ซึ่งเท่ากับ 18 คนจากผู้เรียนทั้งหมด 30 คน จะต้องได้คะแนนเกิน 30 คะแนนขึ้นไป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มประชากรด้วยตนเอง โดยทำการสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้ คือ

ตารางที่ 2 รูปแบบการทดลองเพื่อวัดคะแนนความสามารถทางการพูดอังกฤษ

PG	X	AI
----	---	----

PG หมายถึง กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

X หมายถึง การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

AI หมายถึง การทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอน โดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 15 คาบ

2. ทำการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งจะรวมอยู่ในขั้นตอนของการสอนในแต่ละแผน ประเมินตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการพูดตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือเพื่อประเมินผลทางการพูดของผู้เรียนหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาคะแนนเฉลี่ย และค่าร้อยละ

ซึ่งข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือ ได้วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ตอนที่ 2 เพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดมีรายละเอียดหัวข้อที่ศึกษาคือ การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ การออกเสียงคำและลงน้ำหนักในประโยค ความคล่องในการพูด และการใช้สีหน้า ภาษากาย ในการประกอบการพูดและเนื้อหาในการพูด

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ตารางที่ 3 แสดงผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานจากคะแนนของนักศึกษาเป็นรายบุคคล (N=30 คน)

ลำดับที่	ผลระดับคะแนนความสามารถในการพูด		
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	คำร้อยละ	ระดับความสามารถ
1	27	54	ปานกลาง
2	37	74	ค่อนข้างดี
3	25	50	ปานกลาง
4	34	68	ค่อนข้างดี
5	34	68	ค่อนข้างดี
6	24	48	ปานกลาง
7	33	66	ค่อนข้างดี
8	32	64	ค่อนข้างดี
9	30	60	ค่อนข้างดี
10	30	60	ค่อนข้างดี

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับที่	ผลระดับคะแนนความสามารถในการพูด		
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	ค่าร้อยละ	ระดับความสามารถ
11	32	64	ค่อนข้างดี
12	35	70	ค่อนข้างดี
13	30	60	ค่อนข้างดี
14	28	56	ปานกลาง
15	34	68	ค่อนข้างดี
16	26	52	ปานกลาง
17	33	66	ค่อนข้างดี
18	32	64	ค่อนข้างดี
19	29	58	ปานกลาง
20	35	70	ค่อนข้างดี
21	30	60	ค่อนข้างดี
22	36	72	ค่อนข้างดี
23	31	62	ค่อนข้างดี
24	27	54	ปานกลาง
25	36	72	ค่อนข้างดี
26	29	48	ปานกลาง
27	33	66	ค่อนข้างดี
28	26	52	ปานกลาง
29	33	66	ค่อนข้างดี
30	28	56	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้เรียนได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือนักศึกษาผ่านเกณฑ์ระดับคะแนนค่อนข้างดีขึ้นไปคือได้คะแนนตั้งแต่ 30 ขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน จากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็น (N=30)

ระดับความสามารถ	คะแนน	จำนวนนักศึกษา (ร้อยละ)
ดี	40-50	0
ค่อนข้างดี	30-39	20 (66.66)
ปานกลาง	20-29	10 (33.33)
พอใช้	10-19	0
ควรปรับปรุง	0-9	0

จากตารางที่ 4 เมื่อประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังจากทดลองใช้แผนการสอน พบว่านักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดี จำนวนร้อยละ 66.66 และอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 33.33

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังของนักศึกษาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายนำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ปรากฏผลตามตารางดังนี้

ตารางที่ 5 : ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ของนักศึกษาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ข้อที่	ก่อนได้รับการสอนโดยกิจกรรม PBL		หลังได้รับการสอนโดยกิจกรรม PBL	
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน
1	3.760	0.855	4.100	0.18
2	4.098	0.755	4.240	0.82
3	3.176	0.731	3.400	0.83
4	2.74	1.03	2.86	1.07
5	3.59	1.13	3.583	0.94
6	3.920	0.877	4.163	0.74
7	4.118	0.621	4.061	0.51
8	3.45	1.05	3.92	1.04
9	3.922	0.891	3.741	0.89
10	3.961	0.799	3.875	0.78
11	4.078	0.627	4.038	0.73
12	4.160	0.912	3.809	0.87
13	3.04	1.41	3.53	1.06
14	3.725	0.750	3.745	0.79
15	4.255	0.771	4.375	0.81
16	3.961	0.799	4.083	0.83
17	4.549	0.541	4.396	0.76
18	4.510	0.731	4.313	0.82
19	3.824	0.817	4.063	0.86
20	4.608	0.635	4.417	0.76
รวม	3.8702	0.9755	3.9341	0.92

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยมีค่าเฉลี่ย ของผลที่ได้รับจากการสอบถามหลังได้รับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.9341 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าผลที่ได้รับจากการสอบถามก่อนได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.87

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Pre-experimental research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
ตัวแปรตาม ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี

แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

แบบประเมินความพึงพอใจผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้

โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1. สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า

1. ผู้เรียนได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือนักศึกษาผ่านเกณฑ์ระดับคะแนนค่อนข้างดีขึ้นไปคือได้คะแนนตั้งแต่ 30 ขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66 เมื่อประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังจากทดลองใช้แผนการสอน พบว่านักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดี จำนวนร้อยละ 66.66 และอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 33.33

2. การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังของนักศึกษาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยมีค่าเฉลี่ย ของผลที่ได้รับจากการสอบถามหลังได้รับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.9341 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าผลที่ได้รับจากการสอบถามก่อนได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.8702

2. การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ผลการทดลอง เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้พบว่าหลังจากที่ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานแล้วผู้เรียนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานดีขึ้น

แรงจูงใจของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียน

จากการวิเคราะห์ผลการทดลองทั้ง 2 ข้อ พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากกิจกรรมการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความกดดัน รู้สึกมีความสุขกับบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกันเอง รู้สึกถึงความสามารถของตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง สามารถแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และที่สำคัญผู้สอนมีการเสริมแรงโดยการให้รางวัล คำชม ทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและพร้อมรับความรู้ใหม่ๆ และสามารถช่วยให้รูปแบบประโยค การออกเสียง การพูด และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง ที่สำคัญทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีขึ้นกับการพูดภาษาอังกฤษ

3. ปัญหาที่พบในงานวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบปัญหาบางประการดังนี้

1. ในตอนต้นนักศึกษาไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เนื่องจากขาดแคลนคำศัพท์ และกลัวความผิดพลาด

4. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาในคราวต่อไป ดังนี้

ควรนำเอากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานไปใช้กับวิชาอื่นๆ เพื่อให้ นักศึกษารู้สึกถึงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ฝึกการแก้ปัญหา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บรรณานุกรม

- ทองจันทร์ หงส์ลดาธรมภ์. 2537 ทักษะในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก
 ในเอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหา
 เป็นหลักในหลักสูตรต่าง ๆ. ภูเก็ต : งานประชุมโรงแรมป่าตองรีสอร์ท จังหวัดภูเก็ต,
 ทองสุข คำชนะ. 2538. ผลการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาที่มีผลต่อความสามารถในการพยาบาล
 ผู้สูงอายุของนักศึกษาพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ คม. กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นิตยา ประพฤติกิจ.2526 การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
 วิทยาลัยครูวิชาเอกภาษาอังกฤษ ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกอุปประโยค.”
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย
- นิยม สารรัตน์ 2524 การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน
 ในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 เขตการศึกษา 9” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- เบญจา สืบเสน 2534 การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียน
 ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทัศน
 ของเคลลี” ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนคร
 รินทร์วิโรฒประสานมิตร
- ประนอม สุรัสวดี. 2535. กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ
 :สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ผกามาศ สงวนไพร. “การจัดการเรียนรู้โดยการใช้ปัญหาเป็นฐาน,” การศึกษาพยาบาล. 14(2) :
 16-24 ; พฤษภาคม – สิงหาคม, 2546.
- พรปวีร์ ชื่นใจเรือง และดวงเดือน รัตนมงคล.2547 “การศึกษาประสิทธิผลการพัฒนารูปแบบ
 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นหลักในวิชาการพยาบาลผู้สูงอายุ,”
 วารสารวิทยาศาสตร์และสุขภาพ. 11(3) : 33-47 ; ธันวาคม, 2547.
- พิทักษ์ สอนดี. 2550. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องอินเทอร์เน็ตและการสร้างเว็บ
 เพจการคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปี
 ที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) และการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็น
 ฐาน(PBL). วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,

ไพลิน นุกุลกิจ. “การใช้ปัญหาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง,” วารสารวิทยาลัยบรมราชชนนี.

11 : 5-12 ; มกราคม-เมษายน, 2539. มหาวิทยาลัย สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544 “การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Based

Learning/PBL) **รังสิตสารสนเทศ**. 7(1) : 57-69 ; มกราคม – มิถุนายน,

มณี อภานันท์กุล รุจิเรศ ธนุรักษ์ และประพิศ จันทร์พุกษา. 2547. “ความสามารถในการคิด

อย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาลที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน,” **วารสารโรงพยาบาลรามา**. 10(2) : 118-131 ; มีนาคม-สิงหาคม,

มณฑรา ธรรมบุศย์.2545 “การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้โดยใช้ PBL (Problem - Based

Learning)วิชาการ. 5(2) : 11-17 ; กุมภาพันธ์

วิภาดา รัตนจักษ์ 2540 การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสานสำหรับวิชา

ภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วีชรพงษ์ ทองงาม 2541 การพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดส่งเสริมทักษะการฟัง-การ

พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สายใจ จำปาหวาย. 2549.ผลการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และ

รูปแบบของ สสวท. เรื่อง บทประยุกต์ ที่มีต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2532.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา.

กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

อรุณี วิริยะจิตรา.2532. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์

พัชรกรานต์ อินทะนาค **กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ**

ท่องเที่ยว วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาษาอังกฤษ

Ahlfeldt, Stephanie. “Problem-based Learning in the Public Speaking Classroom,”

Dissertation Abstracts International. 65(01) ; 21-A : July, 2004.

Brown, Douglas H. **Principles of Language Learning and Teaching**. New Jersey:

- Prentice Hall, Inc 1984
- Byrne, Donn. **Teaching Oral English**. New York: Longman, 1987
- Finocchiaro, Mary. “Reflections on the Past, the Present, and the Future” **English teaching Forum** 20,3 (1982): 2-13
- Finocchiaro, Mary, and Christopher Brumfit. **The Functional-Notional Approach: From Theory to Practice**. New York: Oxford University Press, 1983
- Griffith, Donald Sanford. “**First Robotics as a Model for Experiential Problem-based Learning :Comparison of Student Attitudes and Interests Interests in Science, Mathematics,Engineering, and Technology,**” Dissertation Abstracts International. 66(04) ;2170-B : October, 2005.
- Chikotas, Noreen Elaine. “**Problem-based Learning in Nurse Practitioner Education and Subsequent Clinical Practice : The Practitioners’ Perspectives,**” Dissertation Abstracts International. 66(04) ; 1242-A : October, 2005.
- Krathwohl, Bloom. **A Taxonomy of Educational Objective Handbook II : Affective Domain**.New York : David Makay Co., 1971.
- Littlewood, W. **Communicative Lange Teaching**. Cambridge : University Press, 1983.
- Scott, Roger. “**Speaking in Communicative in the Classroom,**” in *Applicative and Methods For a Communicative Approach*. New York : Longman, 1980.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

1. ชื่อ สกุล นางสาวปาริชาติ จันทร์งาม
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
4. ประวัติการศึกษา
ปริญญาโท ศษม.การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปริญญาตรี ศศ.บ. ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ -
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย -

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ภาคผนวก ก
แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
ประจำปีการศึกษา 1/2556
แผนการสอนภาคการศึกษา 1/2556

ตารางที่ 1 แผนการสอน

สัปดาห์ ที่	หน่วยเรียน/หัวข้อการสอน	คาบ	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
1	Unit 1: Making invitation Problem: If you want to invite someone to join your party, what will you do?	3	-นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง
2	Unit 2: Making appointment Problem: If you want to make an appointment with someone, what will you do?	3	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ขั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง
3	Unit 3: Giving direction Problem: If you face some visitors who lost their way, what will you do to direct them to their places.	3	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา

			-ชั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง
สัปดาห์ ที่	หน่วยเรียน/หัวข้อการสอน	ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
4	Unit 4: making phone call Problem: If you work as a operator of the famous company, what will you talk with the business who wants to contact your business	3	-นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ชั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ชั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง
5	Unit 6: Giving opinion Problem: if you have to share your idea with your friend about the useful of facebook, what will you say?	3	-นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน -ชั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหา -ชั้นศึกษาข้อมูลที่จะนำไปแก้ปัญหา -ชั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง